

Gestul dăruit prăției

Întreaga natură să te cede
Din nou clăditoare de bine.
Asaultați, fructe - aripi
Cuvintele din urmă rostite de această purșă
Nebună de a iubi,
Suror de tânăra fată
Și de deznădejde, căci de nimeni
Nu a fost iubită.
Numei firimiturile rămase de la mese
Muribundilor au căzut în mână
Ce nu știu dacă au avut-o.

X

Între zăvoare dacă în toamnă
Ar veni cea ce și mai zăvorât rămâne,
Getul dăruit fratelui, și chipul tău
Asemenea unei corăbii lăsând în urmă furtună
Mi-ai spune cuvintele salvatoare ale)
(rupăciunii,
Să pot să-mi pun capul obosit pe genunchii tăi
Fără să mă rușinez,
Pe când se prăbușește soarele
Ca o ruină mărească, atunci
Să mă lasă fericit să cad

În infinitatea străveche, bătută
De picioarele desculte ale pelerinilor,
Pe umărul meu s-er sprijini
Împloarea umilă a unei mângâieri.

x

Arome de văzduh
Lucind îmi apar,
Răpite în duh
Ca lacrimă iar.

Înime-n ocol
De cest pînă veer
E toate eter
Ca licornul gol.

Măinile în joc
De fleacuri din măt
Rămân vechi noroc
La cerul răpît.

Ele iau / ce lin! -
Sufletul și-l duc
La miros de nuc
Pierînd un suspin